

Φιλόπατρις Ἐλληνοπούλα με τὸν Φρα-Διάβολον, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἐθνηκὴν Σημάλαν, Ἐστειμένην Καλλονὴν καὶ Σκέρτισον — τὸ Ζήτω ἢ Κωνσταντῆος με τὸ Κίτρινον Ντόμινο — ἢ Παλλὰς με τὴν Δαφροσιγενὴ Σημάλαν, Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Σκέρτισον — τὸ Οὐράνιον Τόξον με τὴν Δουμισσαν τῶν Σαλώνων, Νικηφόρον Οὐρανόφρον, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα καὶ Διγυπτίαν Βασιλοπούδα — τὸ Καφεδόμητρο με τὴν Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα — ἢ Πανηγιώτισσα Πυργοδέσποινα με τὸν Ἀμίμητον Γελοποιοῦν, Ἀθήνην καὶ Ὀνειρον τῆς Δόξης. — ἢ Ροδοδάκτυλος Ἡὸς με τὴν Φιλοπατρίδα Ἐλληνοπούλαν, Παλλάδα, Ἀῖραν τῆς Χίου καὶ Νικηφόρον Οὐρανόφρον — ὁ Ἄσπρος με τὴν Ζοφρανὴν Νύκτα, Ἐσμεράδα, Σκέρτισον καὶ Ζήταν — ἢ Ταλαντιομένη Ἐλπίς με τὸν Λάζαρον, Βαρελάκι, Μαργαριταρένιο Δάκρον καὶ Ἐδνὸν Παρελθόν — ἢ Ἰσχύς τοῦ Περαιμένου με τὸν Φρα-Διάβολον — ἢ Χάμικος με τὸν Ἀγγελὸν Ἀνγερινόν καὶ Ἀμίμητον Γελοποιοῦν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους τῆς: Ἀγνήν Καρδίαν (τὴν Πρωταπριλιά κανένα δὲν ἐγέλασα, ἕνας μόνον μ' ἐγέλασε: ὄχι, δὲν μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη) Χρυσόαυτον Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα ἐγέλασα πολὺ με τὴν ιστορίαν τοῦ Σακῆρ) Μαγεμένο Ἀκρογάλι (ὄχι) Λάζαρον (ἢ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα εὐχομαι περαστικά εἰς τὸ ἀγαπῆτό Βαρελάκι) Μαῦρον Μάσκον (ἔχει καλῶς) Ἀξιολύπητον (ἔγινε καλὰ ἢ ἀδελφοῦλα;) Μελι. Γ. Π. (διεβίβασα πρὸς τὸν Γηραιὸν Νεῖλον τὰ εὐχαριστήριά σου) Δευκοκύματον Αἰγαῖον (καὶ ποῦ εἶχες τὸ νοῦ σου; ἐστὶν Ἀλγεῖρα ἢ ἐστὶ γράμμα ποῦ μοῦ ἔγραψες; ἀς εἶνε ὅμως... ἐπρόκειτο περὶ λησίων... ἀλγεβρικών) Ἰσχνὸν τοῦ Περαιμένου (βλέπεις διὰ νάρχη; νὰ μοῦ γράψης; ἐνῶ εἶχες τόσα ὠραία θέματα, τὰ ἀψήσες νὰ περάσουν) Ταλαντιομένην Ἑλλάδα (βεβαίως ἢ ἐορτὴ τοῦ Σταθίου ἦτο ἢ ὠραιοτέρα; ἐπίσης καὶ ἡ φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως; ὅσον διὰ τὴν φωταγώγησιν τοῦ Λυκαβητοῦ τί νὰ σοῦ πῶ... τέτοια ὦρα κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκοιμήμην) Γ. Α. Χρ. (δὲν γνωρίζω ἀν' ὑπάρχη τοιοῦτο βιβλίον) Ἀσπρὴν (τὸ ἔστειλα ἐκ μέου) μὰ γράφε μοι λοιπὸν κάπου-κάπου!) Ροδοδάκτυλον Ἡὸν (ἔχει καλῶς; καὶ ἡ παραγγεῖλια σου ἐσημειώθη, καὶ ἡ συγγνώμη σου ἐδόθη προθύμως) Πεδιον τῆς Μάχης (ἔστειλα ἢ ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ) Νικηφόρον Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ περιεργὸν δελτάριον) Πατησιώτισσαν Πυργοδέσποιναν (εἶνε μίᾳ ἰδίᾳ καὶ αὐτῇ, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως δὲν πρέπει νὰ καίωται πυροτεχνήματα) Καφεδόμητρο (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη) Γλυφικοντάλαν (αἱ προτάσεις σου δὲ δημοσιευθεῖν εἰς τὸ προσεχές) Οὐράνιον Τόξον, Παλλάδα (τοῖς ἔστειλα ὑπόμνησιν καὶ ἐκ δευτέρου) Ζήτω ἢ Κωνσταντῆος (ἔστειλα) Τριμυμιώδη Θάλασσαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας; γράφε μοι λοιπὸν συχνὰ, ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσον νὰ βλέπης τὸ ψευδώνυμόν σου) Χιονισμένην Ἀμυγδαλίαν (τὸ ἀίνισμα ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν θὰ δημοσιευθῇ; δημοσιεύονται μόνον ὅσα στέλλονται εἰς τὸν Διαγωνισμόν καὶ ἐγκρίνονται; ἰδὲ τί λέγει ὁ Ὁδηγός, διὰ νὰ μὴ ματαιοπονηθῇ; σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Θύορον Ἰγνον (τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ πρὸς σέ; διάβασε τὸν Ὁδηγόν) Φιλοπατρίδα Ἐλληνοπούλαν (ὄχι, δὲν ὀνομάζεται Ἑλπίς) Ἐθνομάρτυρα (τὴν ἔστειλα; καμμία ἐνόχλησις; τριάντα χρόνια τώρα αὐτὸ κάμνω...) Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου, Ἀκταιοῦρα (ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν

ἐπιστολήν σου; ἔχει καλῶς, ἀφοῦ ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλῃ; ὄχι, μὴ μοῦ στείλῃς ἀπὸ τώρα τὴν Συλλογὴν σου, ἔχομεν καιρὸν) Ὀδὸν τῆς Δόξης κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαΐου

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἰ διακριθεῖσιν, πολεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φαντέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

235. Δεξιόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος
Τὸ ἄλλο εἶνε ζώνη,
Τὸ τρίτον εἶνε γράμμα.
Καὶ τὸ δευρὸν ἐλάττωμα
Ποῦ τ' ὄλον φανεράναι
Θὰ εὐρῆς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμικος

236. Στοιχειόγραφος.

Ἀπὸ κρότον ὄργανου βουίξει,
Τὸ βουβὸν, — ὁ βοσκὸς θὰ βρῆ...
Καπελλάκι φηλὸ τοῦ φορεῖ,
Καὶ ἰδοὺ σὰς φωτίζει!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτοπούλου τῆς Ὑδρας

237. Τονόγραφος.

Κινῶ τυχαίως μουσικῶ
Κενταύρου τὴν ὄξειαν,
Καὶ ὦ τοῦ θαύματος εὐθύς
Τὸν βλέπω μ' ἀπορίαν
Κατακοιτῶν με συμπτωμα
Βαρείας ἀσθενείας,
Μὰ νὰ σὰς πῶ εἰλικρινῶς,
Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ποῖας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

238. Πυραμῖς.

Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * = Θεὸς ἀρχαῖος.
** + ** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
*** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
**** + **** = Πιτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Χίου

239. Δεξιόγραφα.

Ζητεῖται οὐσιαστικὸν οὐδέτερον με ὀκτὼ γράμματα, ἐξ ὧν τὰ δύο μόνον φωνήεντα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππότου τῆς Ὀμῆλης

240-244. Μαγεμὸν Ρῆμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ρήματος τριτοπροσώπου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἰσθμός, ἄκμων, τοσάνις, σεισμός, σταθερός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

245. Τριπλή Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Σειρήνα, δὲ δεύτερα ἀρχαῖον ποιητὴν καὶ τὰ τρίτα θυγατέρα τοῦ Αἰόλου:

1, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος; 2, Ἐνδυμα ἀρχαῖον; 3, Ἰψίωμα γῆς; 4, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος; 5, Ἀρχαία Βασιλισσα; 6, Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σκαρφαλόστρας

246. Φωνεντόλιπον.

ρσ-κ-γτ-ε-πρ-κ-μδ-ν-φρ-ν-***

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτός

247. Γρίφος.

L L L 1, 1, 1, ἢ
L L L 1, 1, 1, ἢ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπατρίδος Ἑλληνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 13 καὶ 14.

147. Ἡμιπληγία (σῶμοι, πληγῆ, ἄ 1) — 148. Ταῶς (τά, ὤς,) — 149. Ἀμφισσός — Ἀμφισσα. 151 — 152. 1, Ὀλ-
Ω Ε Σ Χ Ι Ζ Ω
Φ Ο Λ Ο Σ Π Φ
Ι Α Τ Λ
Λ Σ Τ Ε Φ Ω
Ι Λ Ν Θ
Α Γ Α Π Ω

κάς, ὄλας, ὄρας, ὄρ-
ρός, ὄρος, πόρος,
ποῖος, ποῖον, ποῖον;
2, Γαλή, καλή, κα-
λῆς, καλός, κάλλος,
ἄλλος, ὄλος, ὄρος. —
153 — 157. Τῇ ἀν-
ταλλαγῇ διὰ τοῦ ΠΑΕ: ἀραξ, ἀπαξ, Πα-
ξοί, ἐπάξιος, διαπάξ. — 158. ΕΠΙΜΕΝΙ-
ΔΗΣ (Ἐρεθιστός, ὀπίον, ἈλλαΜΕνης, Ἰου-
στῆΝιανός, ΕὐρυβιάΔΗΣ). — 159. Τεῖχος ξύ-
λινον ἀπόρθητον τελέθειν. — 160. Φιλόνομος ἢ
αἶξ (φύλλον-εἰκοσι ἕξ.)

161. Ὑπερίων (ὕπερ, Ἰων.) — 162. Μετά-
νοια (μέ, τᾶ, νῆ, α.) — 163. (Ἀκυροῦται.) —
164. Ὀμόρος-ρόμβος.

165. Δ Α Ν Α Ο Σ 166 — 171. Τῇ προσ-
Ε Τ θήκη τοῦ Π: Πόρος,
Λ Α παρὰ, Πνός, π-
Φ Σ Η Μ Υ Δ Α ρος, ποι, πῆ. —
Ι Τ Ν Ι 172. ΜΙΔΑ Σ.
Ν Ε Α Ι Ρ Α Γ (Μῆλον)
Δ Σ Τ Ε Μ Μ Α Χλος, σι-
Β Κ Υ Ι Δ η ρ ο ς,
Η Λ Ε Ι Ο Σ Γ ὄλ κ α ς,
Ρ Ι Ν α ἰ α Σ.)
Ω Ν — 173.
Ν Ι Κ Α Ι Α Μῦθος ἐ-
στὶ λό-
γος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μὰ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τέλους, Ἀῖρα τῆς Χίου,
δὲν θὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ σαβαρότης σου;
Μοῦ φαίνεται ὡς Ἅγιος Ὀνούφριος. — Ροδο-
δάκτυλος Ἡὸς. (Ζ' — 122)

Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν εἰκονογραφημένα
ταχυδρομικὰ δελτάκια. — Etienne*Si-
moglou, Nigde (Turquie) (Ζ' — 123)

Ὁ Ἐθνομάρτυρας ἐρωτᾷ τὸν Σίβαρον,
ἀν μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα κρύ-
πτη εἰς τὴν ψυχὴν του καμμίαν μνησικακίαν. (Ζ' — 124)

Συγχαίρω Χρυσόμαλλον Πειρατὴν καὶ
Τραλλιανὸν διὰ τὸ θάρρος ποῦ ἔδει-
ξαν εἰς τὰς ἐκλογάς. — Ἐθνομάρτυρας. (Ζ' — 125)

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα ἐπὶ τῇ
ἐορτῇ τοῦ Λαζάρου. — Μαργαριταρένιο
Δάκρον. (Ζ' — 126)

Συγχαίρω τὴν Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν διὰ
τὴν ἔσοχον ἐπιστολήν της. — Ἀξιολύ-
πητος. (Ζ' — 127)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δε. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δε. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δε. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ἰσοῦν δε. ἢ φρ. 3, 50
καὶ χροσόδετοι δε. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δε. ἢ φρ. 3.
[Χρυσόδετος, δε. ἢ φρ. 3, 50]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ετησίαν... δε. 8,— Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.
Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 21

Περίοδος Β' — Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1907

Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 21

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἐπέρασαν θλιβερά ἐκεῖνην τὴν νύκτα.
Ὁ κ. Ζουανί καὶ ὁ ἀνεψιός του
ἐσυλλογίζοντο τὰ Δίδυμα, ποῦ ἐξηφανί-
σθησαν μετ' ὅσον ἀλλόκοτον τρόπον,
ἐσυλλογίζοντο τοὺς ἀπασταλμένους τοῦ
Βολκώφ, ποῦ ἦτο ἐντελὸς ἀνεξήγητος
ἡ φυγὴ των, ἐσυλλογίζοντο τὸ τέρμα
τοῦ ταξιδίου των, ὅπου μετ' ἡ ἐλαχί-
στην ἀφοσίωσιν διέστρεξαν τὸν κίνδυνον
νὰ μὴ φθάσουν. Ὁ Γιάγκος ἐφοβεῖτο
πρὸ παντὸς μήπως φθάσουν πολὺ ἄργά,
διότι τὸ ἔθεωροῦσε ζήτημα
τιμῆς ν' ἀνταποκριθῇ ἀκρι-
βῶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
ἰδιορρόθμου ἐκεῖνου ἀνθρώ-
που. Καὶ ὅσον περισσώτερον
ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Μπουλα-
βάγιο, τόσον ἐγίνετο ὀξύτερα
ἡ ἀνυπομονή του, νὰ γνω-
ρίσῃ ἐκεῖνον τὸν Βόριν Βολ-
κώφ, ὅστις, ἀφοῦ ἔπαιξε τό-
σον εὐεργετικὸν πρόσωπον
εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πατέρα,
ἔρριπτεν, ἔπειτα ἀπὸ σιωπῆν
εἰκοσι ἐτῶν, τόσην ἀνεμοτα-
ραχὴν εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ
υἱοῦ.

Ὁ Ὑθὼν ἐσυλλογίζετο
κυρίως τὸν φίλον του Ἰανόν.
Ἡ καρδία τοῦ μικροῦ Βρε-
τόνου, ἡ γεμάτη ἀπὸ καλω-
σύνην καὶ εὐθύτητα, δὲν ἠδύ-
νατο νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ φί-
λος του ἦτο ἀνακατωμένος
εἰς ἐγκληματικὴν πράξιν, ἡ-
ναγκάζετο ὅμως ἐνδομύχως
νὰ ὁμολογῇ ὅτι αὐτός, ἂν
ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰανοῦ,
δὲν θὰ ἠσύχαζε πρὶν δικαιο-
λογῆσθαι τὴν διαγωγὴν του.
Ὁ Σίρ Βασίλης Μάκε-
σαν ἦτο ὁ μόνος ποῦ εἶ-

χεν ἀκόμη ὄλην τὴν πνευματικὴν του
γαλήνην. Ἀφοῦ ἀπαξ συνεδέθη με-
τὸς Γάλλους διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς
του, τὸν ὁποῖον δίδου δὲν ἐσκέπτετο
ν' ἀθετήσῃ, δὲν ἔδιδε πεντάραν οὔτε διὰ
τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου, οὔτε διὰ
τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἔφθαναν εἰς τὸ τέρμα.
ἔλεινολογοῦσε, μετ' ὄχι καὶ τόσον ὑπερ-
βολικὴν βαρυθυμίαν, τὰ ἀνοστα φαγητὰ
ποῦ ἔτρωγε, καὶ ἦτο λυπημένος, διότι
αἱ περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐγκα-
ταλείψῃ τὰ σχέδια τῆς αἰχμαλωσίας
τοῦ ἀληθινοῦ Τζάκ Χίνδων, καὶ μάλι-
στα νὰ τὰ ἀπαρνηθῇ διὰ παντός, ἀφοῦ ἡ-
ναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐλάμ-
βανε πλέον τὰ ὄπλα νὰ πολεμήσῃ κατὰ

«Σκυμμένος εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ ἀλόγου του...» (Σελ. 162, στ. α')

τῶν Μπόερς. Τὸ κάτω-κάτω, ἔβλεπε
ὅτι εὐθὴν τὴν εἶχε γλυτώσῃ, καὶ δὲν
ἤθελε νὰ φορτώσῃ μετὰ μάταια παρὰπονα
τὴν ζωὴν, ποῦ εἶχε κινδυνεύσῃ νὰ χάσῃ,
καὶ τὴν ὁποῖαν εὕρισκε καλήν, ἔστω καὶ
χωρὶς τὴν στολήν τῆς βασιλικῆς σω-
ματοφυλακῆς. Εἶχεν ἰδῆ ὅτι ἦτο ἀνάρ-
μοστον νὰ τὴν φορῇ τώρα, καὶ τὴν εἰ-
χεν ἀνταλλάξῃ μετὰ τὰ πάνινα μαβία φο-
ρέματα, ποῦ φοροῦν οἱ γεωργοὶ εἰς
ἐκεῖνα τὰ μέρη...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν χαρὰν
γῆν, ὁ Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε σκο-
πός, ἐσκέφθη νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς συν-
τρόφους του, διὰ νὰ φύγουν γρήγορα,
ἀφοῦ προγευματίσουν εἰς τὸ πόδι. Ἐ-
σκέπτετο ὅτι προτιμότερον ἦτο
νὰ ὁδοιπορήσῃ κατὰ τὰς δρο-
σερὰς πρῶνινας ὥρας καὶ ν' ἀ-
ναπαυθοῦν τὸ ἀπόγευμα, ποῦ
θὰ ἔκαιεν ὁ ἥλιος.

Ἦθελσε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα,
νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἄλο-
γα, καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸ δα-
σάκι. Ἀλλὰ πόση δὲν ἦτο ἡ
ἐκπληξίς του, ὅταν δὲν εὗρηκε
παρὰ μόνον ἐν ἀπὸ τὰ ζῷα
των, καὶ δίπλα εἰς αὐτὸ γονα-
τισμένον τὸν ὀδηγόν, ποῦ εἶχεν
ἐξαφανισθῇ μετ' ὅσον περιέργον
τρόπον. Ὁ Κάφρος, ὅταν τὸν
ἤκουσε νὰ πλησιάσῃ, ἔκαμε
μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω,
κ' ἔβγαλεν ἕνα σφύριγμα, εἰς
τὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποῖου δέκα
περίπου Ἀγγλοὶ ἰππεῖς ἐνεφα-
νίσθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι εἰσο-
δον τοῦ δάσους.

— Νὰ πάρ' ἡ κατάρρα! ἔκρα-
ξεν ὁ Γιάγκος, ἐνῶ ἐπηδούσεν
εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἀλόγου, τὸ
ὁποῖον ὁ προδότης εἶχεν ἀπαλ-
λάξῃ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ ἦτο
ἐτοιμος νὰ τὸ πάρῃ καὶ αὐτό,
ὅπως τὰ ἄλλα.

Ἄρμησεν ἐφιππος πρὸς τὸ
ἄγροτικὸν σπιτι, καὶ, χωρὶς

νά σταματήσει, έφώναζε πρὸς τὸν κ. Ζουανί, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐμφανισθῆ εἰς τὸ κατώφλι :

— Μᾶς ἐπρόδωσαν ! Πᾶνε τ' ἄλογα ! Παραδοθῆτε ἐσεῖς ! Ἐγὼ θὰ φθάσω μόνος μου εἰς τὸ Μπουλαβάγιο !

Τρεῖς ἱππεῖς ἔτρεξαν νὰ καταδιώξουν τὸν φυγάδα. Ἄδειασαν κατ' ἐπάνω του τὰ περιστροφὰ των, χωρὶς νὰ τὸν ἐπιτύχουν. Ὁ Γιάγκος, σκυμμένος εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ ἀλόγου του, ἔτρεχε σὰν ἀστραπὴ καὶ ἔκαμνε μεγαλύτερον τὸ διάστημα ποῦ τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς καταδιώκτας του. Οἱ ἑπτὰ ἄλλοι Ἄγγλοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Ζουανί, ὁ Σὶρ Βασίλης Μάκων καὶ ὁ Ὑβὼν εἶχαν παραδοθῆ χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν, ἐλάμβαναν τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴν τοὺς φύγουν οἱ αἰχμαλῶτοι των.

Εἰς μάτην ὁ Σὶρ Βασίλης ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν θέσιν του· οἱ στρατιῶται τίποτε δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν, καὶ ὁ πρῶν στρατιωτικὸς ἀστυνόμος, λοχαγὸς τῆς βασιλικῆς σωματοφυλακῆς, ἠγαγκάσθη νὰ τοποθετηθῆ μετὰ δύο στρατιωτῶν, μὲ τὰ χέρια του δεμένα ὀπίσω, σὰν καινὸς κακοποιός...

Ὁ κ. Ζουανί, ἐντελῶς ἀποκαρδιωμένος, καὶ πρὸ πάντων φοβερὰ ἀνήσυχος διὰ τὸν ἀνεψιὸν του, ἐβᾶδιζε χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, μιμνῶμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Σὶρ Βασίλη, ὁ ὁποῖος, πρὸ πολλοῦ ἐξοικειωμένος μὲ τὴν βρετανικὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, δὲν ἐδοκίμαζε πλέον οὔτε τὸ παραμικρὸν ἐπιχειρήμα νὰ προσφέρῃ πρὸς ὑπεράσπισίν του.

Ὁ Ὑβὼν, ὀλιγώτερον πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔκαμνε μὲ τὰ ἄτακτα πηδήματά του νὰ κοπιᾶζον πολὺ οἱ φύλακές του, ποῦ τὸν ἐκρατοῦσαν ὁ ἓνας δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερὰ, ἀπὸ τὰ χέρια. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔτρεχαν ποτάμι αἱ ὕβρεις καὶ αἱ κατάραι, μὲ μίαν ἐγλωττίαν καταπληκτικὴν διὰ τοὺς Ἄγγλους, τοὺς ὁποίους οἱ σιωπηλοὶ Μπόερ δὲν εἶχαν διόλου συνηθίσῃ εἰς τὴν πολυλογία.

Οἱ αἰχμαλῶτοι, ποῦ ἦσαν πεθαμένοι τῆς πείνας, ὠδηγήθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Πιέτερσβουργ καὶ ἐπεδιβάθησαν εἰς τὸ τραῖνον ποῦ ἔφευγε διὰ τὴν Πραιτωριάν.

— Ὡραῖο ταξεῖδι ! ὅλο καὶ πίσω πᾶμε ! ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Κλοαρέκ, ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὸ βαγόνι. Καὶ νὰ συλλογίζεσθαι κανεὶς, Σὶρ Βασίλη Μάκων, ὅτι καὶ σεῖς εἶχατε τὸ ἴδιο ἀγύριστο κεφάλι, τὴν ἡμέραν ποῦ δὲν ἐννοοῦσατε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ὁ κ. Γιάγκος δὲν ἦτο ὁ Τζᾶκ Χίνδων ! . . . Ὅσο καὶ ἂν λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι κάθε δρόμος πηγαίνει εἰς τὴν Ρώμην, δὲν θὰ φθάσωμεν βέβαια εἰς τὸ Μπουλαβάγιο μὲ τὸ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν Πραιτωριάν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι καὶ σεῖς ἠθέλατε νὰ στεί-

λετε τὸν κ. Ζουανί καὶ τὸν κ. Γιάγκον εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Πιέτερσβουργ.

— Ὡ ! θεέ μου ! διέκοψεν ὁ κ. Ζουανί, τί ὄρεξιν ποῦ τὴν ἔχεις, ἐνῶ ὁ καίμενος ὁ Γιάγκος μου ἴσως κινδυνεύει τώρα !

— Ὡ ! κύριε Κόναν, φαντάζεσθε πῶς θὰ ἐγελοῦσα, ἂν δὲν ἦμουν βέβαιος ὅτι ὁ κηδεμῶν μου ἔχει κατορθώσῃ νὰ φύγῃ ; Νά, τώρα δά, εἶδα νὰ φθάνουν εἰς τὸν σταθμὸν, μὲ κατεβασμένα μούτρα, οἱ τρεῖς στρατιῶται ποῦ τὸν ἐκυνηγοῦσαν χωρὶς νὰ τὸν φθάσουν !

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ;
— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Σὶρ Βασίλης. Τοὺς εἶδα κ' ἐγὼ . . .

Τὸ ταξεῖδι ἔγινε χωρὶς ἐπεισόδια· τὸ τραῖνον ἔκαμε πέντε ὥρας, οὔτε περισσότερο οὔτε ὀλιγώτερον, διὰ νὰ διατρέξῃ τὰ 70 χιλιόμετρα ἕως τὴν Πραιτωριάν.

Οἱ στρατιῶται οὔτε ἐσυλλογίσθησαν κἂν νὰ δώσουν εἰς τοὺς αἰχμαλῶτους τίποτε νὰ φάγουν, ἀλλὰ τοὺς ὠδήγησαν μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου τοὺς ἐφεραν ἀμέσως.

— Πῶς ; ἐσεῖς εἶσθε, Σὶρ Βασίλη Μάκων ; — ἔκραξεν ἓνας στεγνὸς καὶ ὑψηλὸς ἀξιωματικὸς, μὲ χειρονομίας νευροσπάστου, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἅμα εἶδε τὸν αἰχμαλῶτον συνάδελφόν του.

— Ναι, ἐγὼ, ὁ Σὶρ Βασίλης Μάκων, αἰχμαλῶτος, ὄχι τῶν Μπόερ, ἀλλὰ ἐνὸς Γάλλου, ποῦ εἶνε οὐδέτερος εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος.

Ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ συστρατιώτης του ἀπέδιδε τοὺς λόγους του καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τῆς ἐνδυμασίας του εἰς δυσάρεστον διανοητικὴν κατάστασιν, ὅτι τὸν ἔπαινε διὰ τρελλόν, διηγῆθη ἀμέσως τὰς περιπετείας του, καὶ ἔπειτα ἐζήτησε νὰ δοθῶν εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τίποτε φαγώσιμα, διὰ νὰ γεμίσουν τὰ ἄδεια τῶν στομάχια !

Ὁ κ. Οὐίλλιαμς, ἄλλοτε συμμαθητῆς τοῦ Σὶρ Βασίλη καὶ ἤδη προσωρινῶς διωρισμένος εἰς τὴν θέσιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀστυνόμου τῆς Πραιτωρίας, εὐηρεστήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ παλαιοῦ φίλου του. Παρετέθη λοιπὸν εἰς τοὺς αἰχμαλῶτους ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἀστυνόμου γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀσυγκρίτως χροταστικώτερον ἀπὸ τὰ φαγητὰ ποῦ συνήθως ἔτρωγαν οἱ μανδραμένοι εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν αἰχμαλῶτων.

Ἄν καὶ ἐπρόσεχεν εἰς τὴν διήγησιν τοῦ συμπατριώτου του, ὁ κ. Οὐίλλιαμς δὲν κατώρθωνε νὰ ἀποσπάσῃ τὰ βλέμ-

ματά του ἀπὸ τὸν κ. Ζουανί καὶ τὸν Ὑβὼν, τοὺς ὁποίους ἐκύτταζε μὲ τόση ἐπιμονήν, ὥστε ὁ κύρ Ὑβὼν Κλοαρέκ τοῦ ἔστρεψε χωρὶς διόλου εὐγένειαν τὴν ῥάχιν του, κ' ἐπῆγε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Μὲ τὴν ἄδειάν σου, μίαν στιγμὴν ἀγαπητέ μου Βασίλη, νὰ ἐξετάσω αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς κύριους, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸ τὸν κ. Ζουανί, ἠρώτησεν εὐγενῶς :

— Τὸ ὄνομά σας ; ποῖας ἡλικίας εἶσθε ; ποῦ ἐγεννήθητε, καὶ ποῦ κατοικεῖτε ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ θεῖος Κόναν, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπομονὴ καὶ οἱ καλοὶ τρόποι εἶχαν ἐξαντληθῆ πλέον· λυποῦμαι ποῦ δὲν πᾶρήγγελα νὰ μοῦ κάμουν, πρὸς χρῆσιν τῶν συναδέλφων σας καὶ ἰδικήν σας, μίαν πινακίδα, καὶ νὰ τὴν φορῶ κρεμασμένην εἰς τὸν λαϊμὸν μου, ὅπως οἱ τυφλοὶ ζητιᾶνοι, διὰ νὰ δύνασθε νὰ τὴν συμβουλευσθε· θὰ ἐγλυτώνατε καὶ σεῖς ἀπὸ τὸν κόπον, κ' ἐγὼ μαζὶ ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν ἀνάκρισιν : ὀνομάζομαι Κόναν Ζουανί, 55 ἐτῶν, Γάλλος, καὶ κατοικῶ εἰς τὸ Παρίσι.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησε μὲ ἄκραν εὐγένειαν ὁ ἀστυνόμος, ἐνῶ ἔστυρεν ἐν δελτίον, τὸ ὁποῖον συνεδουλεύθη.

Κατόπιν, πάντοτε μὲ τὸ ἴδιον εὐγενὲς ὕφος, ἀπέτεινε τὰς ἰδίας ἐρωτήσεις εἰς τὸν μικρὸν Κλοαρέκ.

— Ἄ ! δὲν λέγω τίποτε ! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς· ἐβαρέθηκα αὐτὴν τὴν ἀνάκρισιν, ποῦ εἶνε ἐντελῶς ἀχρηστος, ἀφοῦ αὐτοὶ ποῦ μᾶς ἐρωτοῦν εἶνε ἐκ τῶν πρῶτων ἀποφασισμένοι νὰ μὴ μᾶς πιστεύσουν. Ἐγὼ ἀφήσῃ τὴν διευθυνσίν μου εἰς τὸν σταθμάρχην τῆς Βλουμφοντάιν· θὰ ὑπάρχῃ ἴσως τὸ μέσον νὰ τοῦ τὴν ζητήσετε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐχαμογέλασε μὲ ἐπιείκειαν :

— Σὰς συγχωρῶ διὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξαψίν· εἶσθε ὁ Ὑβὼν Κλοαρέκ, 12 ἐτῶν, Γάλλος, Βρετόνος.

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε, τείνων πρὸς τὸν Ὑβὼν μίαν φωτογραφίαν κολλημένην εἰς ἓνα ἄσπρο χαρτόν :

— Ἦμπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ εἰπῆτε, φίλε μου, ἂν γνωρίζετε αὐτὸ ἐδῶ τὸ πρόσωπον ;

— Εἶνε ὁ κηδεμῶν μου, ὁ κ. Γιάγκος Ἀμών ! ἐφώνησεν ὁ μικρὸς, ἅμα ἔρριψεν εἰς αὐτὴν τὸ βλέμμα.

Πάντοτε μὲ τὸ μεδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ὁ ἀστυνόμος παρουσίασε ἓνα ἄλλο χαρτόνι μὲ φωτογραφίαν, ὅπως τὸ πρῶτον.

— Εἶνε ὁ ἴδιος, εἰς ἄλλην στάσιν, ἀπήντησεν ὁ Ὑβὼν.

— Ἐκτὸς ἂν εἶνε ὁ « Ἀρχηγὸς τῶν Ἐκτροχιαστῶν », — παρενέβη λέγων ὁ Σὶρ Βασίλης Μάκων, ὁ ὁποῖος εἶχε σκύψῃ κ' ἐκύτταζε τὴν εἰκόνα.

— Ἀλήθεια ! εἶπε σκεπτικὸς ὁ Ὑβὼν. Μόνον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς διακρίνῃ, καὶ αὐτὲς αἱ δύο φωτογραφίαι εἶνε μὲ τὴν μποιητικὴν στολήν, ποῦ φορεῖ καὶ ὁ κ. Γιάγκος, ὅπως ὁ Τζᾶκ Χίνδων, ἀρκετὲς ἐβδομάδες τώρα !

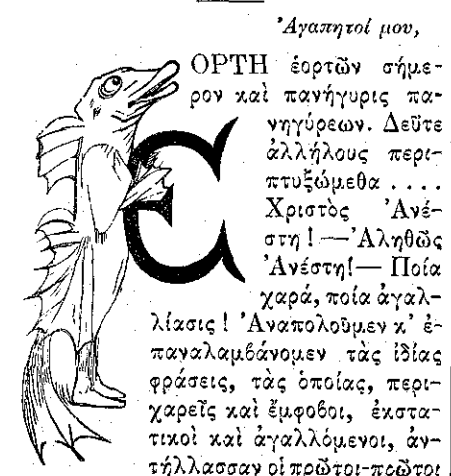
— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ἂν ὁ ἓνας εἶνε ὁ κηδεμῶν σας καὶ ὁ ἄλλος ὁ Μπόερ ἀρχηγός, ἤμπορεῖτε νὰ τοὺς διακρίνετε ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Ὑβὼν, νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἂν ἤμπορῶ. Καὶ σεῖς, κύριε Ζουανί ;

— Οὐτ' ἐγὼ.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου, ὉΡΘΗ ἑορτῶν σήμερον καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων. Δεῦτε ἀλλήλους περιπτυσώμεθα . . . Χριστὸς Ἀνέστη ! Ἀληθῶς Ἀνέστη ! Ποῖα χαρὰ, ποῖα ἀγαλλίασις ! Ἀναπολοῦμεν κ' ἐπαναλαμβάνομεν τὰς ἱδίας φράσεις, τὰς ὁποίας, περιχαρεῖς καὶ ἔμφοβοι, ἐστατικοὶ καὶ ἀγαλλόμενοι, ἀντήλασσαν οἱ πρῶτοι-πρῶτοι Χριστιανοί, ὅταν τὸ ἀγγελμα τῆς θαυμασίας Ἀναστάσεως διεδίδετο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὸν μικρὸν ὄμιλον τῶν μαθητῶν καὶ τῶν φίλων, τὸν ἀπωρφανισμένον καὶ διεσκορπισμένον. Κ' ἐπαναλαμβάνοντες τὸ σύνθημα τῆς χαρᾶς, — εἰς τὴν ἐπισφραγίζομεν μ' ἐν φίλημα, τὸ ἴδιον φίλημα, τὸ ὁποῖον ἀντήλασσαν τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, μανθάνοντες τὸν θρίαμβόν των. Τὸ φίλημα τοῦτο εἶνε ἀπὸ τὰ παλαιότερα καὶ ὠραιότερα ἔθιμα τοῦ ἐλληνικοῦ Πάσχα, τοῦ ὀρθοδόξου. Τὸ ἔχει καθιερώσει καὶ ἡ Ἐκκλησία. Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Ἱερεὺς ἐξέρχεται εἰς τὴν ὄρειαν πύλην, κρατῶν τὴν λαμπάδα καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ φάλλει· « Δεῦτε ἀλλήλους περιπτυσώμεθα » ὅλοι δὲ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι προσέρχονται τότε διὰ νὰ σπασθοῦν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ κάμουν μὲ τὸν ἱερέα « Χριστὸς ἀνέστη ». Ἄλλοτε, εἰς παλαιότερας καὶ ἀγνωτέρας ἐποχάς, τὸ πασχαλινὸν φίλημα ἦτο ἐπιβεβλημένον καὶ μετὰ τῶν πιστῶν τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν, πτωχῶν καὶ πλουσίων, πολλάκις δὲ ἀντήλα-

ξαν αὐτὸ καὶ ἐχθροὶ θανάσιμοι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην συμφιλιούμενοι. Σήμερον τὸ φίλημα περιωρίσθη μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ στενῶν φίλων. Μόνον εἰς Ρωσίαν τὸ ἔθιμον διατηρεῖται εἰς ὅλην τὴν ἰσχύν, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα φιλοῦνται ὅλοι, ἀδιακρίτως φύλου, ἡλικίας καὶ τάξεων. Ὅπως δὴποτε, τὸ ἔθιμον, καὶ περιωρισμένον, ἀπομένει καὶ σήμερον ὡς τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐλληνικοῦ Πάσχα.

Ἄλλα ἔθιμα, καθὼς γνωρίζετε πολὺ καλά, συνδεδεμένα μὲ τὸ Πάσχα μας, εἶνε τὰ περιφήμα κόκκινα αὐγά, — τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία εἶνε ἀγνωστος, — τὰ Χριστόφωμα καὶ ὁ ὀβελίας ἀμνός. Τὸ ἔθιμον τοῦ ἀμνοῦ εἶνε ἴσως παλαιότερον καὶ ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐγά. Διότι κατάγεται ἀπὸ τὸν ἰουδαϊσμόν. Καθὼς ἐνθυμεῖσθε, οἱ Ἑβραῖοι, τὴν παραμονὴν τῆς ἐξόδου των ἐξ Αἰγύπτου, ἔσφαξαν ἀμνοὺς, τοὺς ἔψησαν, τοὺς ἔφαγαν, ὑποδημένοι καὶ ἐτοιμοὶ πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ἔβαψαν μὲ τὸ αἷμα των τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ Πάσχα των, οἱ Ἑβραῖοι σφάζουν ἀρνὶ καὶ τὸ τρώγουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Οἱ Χριστιανοί, οἱ συνεχίσαντες καὶ συμπληρώσαντες τὸν Ἰουδαϊσμόν, τοὺς ἐμίμηθησαν. Διότι ὁ ἀμνός ἐκεῖνος τῶν Ἑβραίων, ὁ θυσιασθεὶς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολυτρώσεώς των ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς δουλείας, ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ « ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ », ὁ ὁποῖος ἐθυσιάσθη διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἀμαρτίας. Ὁ ἀμνός τοῦ Πάσχα μας εἶνε ὁ ἴδιος ἀμνός τῶν Ἑβραίων, ὁ προσημαίνων τὸν Χριστόν.

Ἄλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τρώγομεν τὸ ἀρνὶ μας εἶνε πολὺ διαφορετικὸς καὶ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον ἔθιμον τοῦ Πάσχα. Τὸ ἀρνὶ σουβλίζεται καὶ ψήνεται εἰς τὸ ὑπαιθρον, — εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὴν μάνδραν, εἰς τὸ χωράφι . . . Τὸ ψήσιμόν του τὸ πανηγυρικόν, συνοδεῖται πυροβολισμοῖ, τραγοῦδι·α, κεράσματα. Καὶ μετὰ τὴν εὐωχίαν, τὰ παλληκάρια καὶ ἡ λιγερὲς τοῦ χωριοῦ στήθουν τὸν ὠραῖον χορόν. Τί θαυμασία εἰκὼν ἐλληνικῆς ἐορτῆς, ἀνοιξιάτικης, ὑπαιθρίας ! Τὸ γόντρον τῆς εἶνε τόσον, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς πόλεις, καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς Ἀθήνας, ὁ ἀμνός τοῦ Πάσχα ψήνεται καὶ πολλάκις τρώγεται εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ὁ λαὸς τῶν πόλεων, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπιστρέφει εἰς τὰς παλαιὰς ἀγροτικὰς του συνηθείας. Καὶ χορεύει εἰς τὴν μάνδραν περὶ τὸν ὀβελίαν, καὶ τραγουδεῖ καὶ πυροβολεῖ, — ὅταν τοῦλάχιστον τὸ ἀνέχεται ἡ Ἀστυνομία.

Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας χαλοῦν τὸν κόσμον διὰ νὰ καταργηθοῦν οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ Πάσχα, οἱ ἐπικίνδυνοι. Ἄλλὰ

τὸ πασχαλινὸν ἔθιμον εἶνε τόσον βαθειὰ ριζωμένον, ὥστε ἐπιμένει μὲ ὅλας τὰς ἐνεργείας τῆς Ἀστυνομίας. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνοηθῇ ἐλληνικὸν Πάσχα χωρὶς πυροβολισμούς ! Δι' αὐτὸ δύσκολον μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἐκλείψουν ποτε ὀλωσδιόλου, ἐκτὸς ἂν ὁ πολιτισμὸς κάμῃ καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα καὶ ἴδωμεν ἐπιτέλους καὶ Πάσχα χωρὶς πυροβολισμούς, ὅπως εἶδαμεν καὶ σκορδαλιὰν χωρὶς σκόρδον . . .

Τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἐορτὴ, ὅπως εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην εἶνε τὰ Χριστούγεννα. Διότι τὸ Πέσχα εἶνε ἀνοιξιάτικον καὶ ἐορτάζεται εἰς τὸ ὑπαιθρον. Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν χώραν μας, μὲ τὸ γλυκὺ κλίμα, αἱ ἐορταὶ ἔχουν χάριν ὅταν τελοῦνται εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
Ο ΚΛΑΨΙΑΡΑΚΟΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μιὰ μέρα — τὴν ἐποχὴ ποῦ εἶχε πατήσῃ ὁ Κλαψιάρακος μας τὸ περίφημο τὸ ἀγκάθι, — ἓνας ξένος εἶχεν ἔλθῃ στὸ κτήμα, μ' ἓνα μεγάλο ἀμάξι μὲ τέσσερες ρόδες καὶ τρία ἄλογα.

Αὐτὸς ὁ ξένος ἐφοροῦσε ἓνα μεγάλο μάλλινο κασκέττο, καὶ εἶχε στήν τσέπη του μιὰ μεγάλη πορτοφόλα μὲ πολλὰ εἰκοσιπεντάρικα.

Ὅλοι : ὁ νοικοκύρης, ἡ νοικοκυρά, ἡ ψυχασόρη, ὁ δούλος καὶ ἡ ψιφίνα, εἶχαν μαζευθῆ ὅλοι γύρω στὸν ξένο, κοντὰ στὸ σπιτάκι, ὅπου κοιμοῦνται τὰ γουρουνόπουλα. Τὰ ἐπιάνανε ἓνα-ἓνα, μὲ τὴν ἀράδα τους, τὰ μικρούλια· τὰ ἐσηκῶναν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὰ ἐτινάζανε γιὰ νὰ δοῦνε τί βάρους εἶχαν· τὰ ἐτσιμποῦσαν γιὰ νὰ δοῦνε ἂν εἶνε σφιχτὸ τὸ κρέας των· τὰ ἐκυτάζανε στὰ μάτια, στὴ μύτη, στὸ στόμα καὶ στὰ ποδαράκια των ἀκόμη, γιὰ νὰ δοῦνε ἂν εἶνε γερά. Καὶ ὕστερα ἀρχίζαν τὰ παζάρια . . . Κάνει τόσο ; — Ὁχι, δὲν κάνει !

Ἀφοῦ ἐσυζητήσανε καλὰ-καλὰ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τσακωθοῦνε, ὁ ξένος μὲ τὸν νοικοκύρη, ἐπὶ τέλους ἐσυμφωνήσανε.

— Νά, πᾶρ'τα . . . Χάρισμα τὰ παίρνεις, τέτοια γουρουνόπουλα !

Καί, χῶπ ! χῶπ ! Δέκα γουρουνόπουλα, φορτωμένα ἐπάνω στὸ μεγάλο ἀμάξι, πᾶνε περίπατο, ἀμαξάδα !

Ὁ Κλαψιάρακος καὶ ἡ Βελουδίτσα ἐμείνανε μονάχα· καὶ ἦσαν καὶ τὰ δύο σὰν σαστισμένα μ' αὐτὸ ποῦ εἶδαν νὰ γίνῃ.

Φυσικά, ο φιλαράκος μας δεν έχασε την περιστασιακή, παρά άρχισε πάλιν τα κλάμματα:

— 'Ι... 'ι... 'ι! Γιατί δεν επήρανε κ' έμας, να πάμε με το άμάξι; ... Γου... ου... ου!

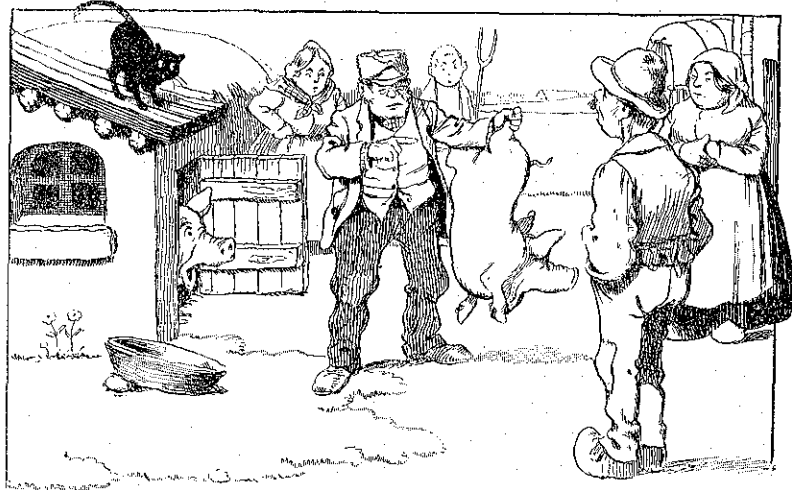
Ο κύριος Σμαραγδής, που ήτανε μιά φορά κ' έναν καιρό στρατιωτικό άλογο, και μάλιστα είχε κάμη την ύπηρεσίαν του εις το πυροβολικόν μαζί με τον Μπιρμπάντη, το ένα από τα τρία άλογα του ξένου, είχε βγῆ από προτιήτερα στην αύλη, για να ιδῆ και

τον Κλαφιάρικο και να του πῆ τί τὰ κάνουνε τὰ γουρουνόπουλα άμα παχύνουν.

Η κυρά-Μουρμούρα ἤλθε κοντά για να παρηγορήσῃ τὸ τσαμένο τὸ μικρό της.

— Μῆ λυπάσαι, μικρουλάκι μου! θὰ εἶσαι ἐδῶ καλλίτερα μαζί με τὴν μαμμάκα σου.

— Οὐφ! στενοχωριέμαι μαζί σου! εἶπε τὸ κακόπαιδο· μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ εἶμαι μαζί με τ' ἄλλα. Μ' ἐκείνα ἐπαιζα· μ' ἐσένα πῶς νὰ παίζω;

«Τὰ ἐσηκώνανε ἀπὸ τὰ πόδια...» (Σελ. 163, στ. γ'.)

να χαιρετίσῃ τὸν παλαιὸν του φίλον.

— Γιατί δεν μ' επήρανε, κ' έμένα; ἐφώναζε κ' ἐγγύνιαζε ὁ Κλαφιάρικος.

— Δεν σ' επήρανε, γιατί κουτσαίνεις! τοῦ εἶπεν ὁ κύριος Σμαραγδής.

— Ἦθελα νὰ πῆγαίνα κ' ἐγὼ με τὸ άμάξι!... 'ι... 'ι!

— Λοιπόν, δεν έπρεπε νὰ κάνῃς τὸ θυμωμένο προχθές και νὰ άρχίσῃς νὰ κλωτσοπατῆς ἐκεῖνο τὸ δεμάτι με τ' άγκάθια.

— Ἄμὲ τὴν Βελουδίτσα, γιατί δεν τὴν επήρανε;

— Ἡ Βελουδίτσα εἶνε καλὴ και φρόνιμη, και δεν ἤθελέσανε νὰ τὴν πουλήσουνε τὴν ἐκράτησαν ἐδῶ για νὰ τὴν μεγαλώσουν...

— Ἄμὲ τὰ ἄλλα, ποῦ τὰ πάνε με τὸ άμάξι;

— Τὰ πάνε στὸ πανηγύρι...

— 'Ι... 'ι... 'ι: Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ πάω στὸ πανηγύρι.

— Ναί, μὰ ἐκεῖ, τ' αγοράζουνε οἱ χωριάτες τὰ γουρουνόπουλα, για νὰ τὰ παχύνουνε...

— Κι' ἄμα τὰ παχύνουνε;...

— Ἄμα τὰ παχύνουνε... Καλλίτερα νὰ μῆ σοῦ τὸ πῶ, παιδί μου! θὰ τὸ μάθῃς μοναχός σου, ἄμα παχύνῃς και σύ, — εἶπε ὁ κύριος Σμαραγδής.

Ἦτανε καλὸ άλογο τὸ καϊμένο, και δεν ἤθελε νὰ τὸν κακοκαρδίση

— Ναί! και ἄμα εἶτανε ἐδῶ, ὄλο και κλάψες ἦσαν μαζί τους! Ἄ! για νὰ σοῦ πῶ, Κλαφιάρικο! τὸ παράκανε! Σώπαινε, εἰδεμῆ τρῶς ξύλο τῆς χρονιάς σου, καϊμένε!...

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΟΡΝΙΘΟΠΟΥΛΙ

Προχθές ακόμα βγήκε ἀπ' τ' αυγό του και περνατεῖ οσιτό, καμαρωτό· Σοφώτατο θαρρεῖ τὸν εαυτό του και κάθε άλλο γῶρω του — κουτό.

Στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι δεν καθίζει· Ἐπάνω, κάτω τρέχει βιαστικά· και μ' ἀφθονία συμβουλές σκοραρίζει· Για νὰ προλάβῃ τάχα τὰ κακά.

Ἐδῶ μιά πάπια τρέχει και μαλλώνει· Πῶς τὰ μικρά της ῥίχνει στὸ νερό. Αἰτία — λέγει — θάν' αὐτὴ και μόνῃ Σὲ χάρο στρώμα ἂν πέσουνε μικρό.

Παρέκει κόττα γέριχη κυττάζει· Τ' αυγά της ποῦ κλωσσά μέσ' εἰς τὴ φωνηρά· Τῆς λέγει στὴν ὑγισία πῶς πειράζει· Τὸ τόσο καθησὺ κ' ἡ τεμπελιά.

«Μά... λέγει ἡ κόττα, — κάθουμαι νομίζεις; Ζεσταίνω τὰ αυγά μου! — Τί δηλοῖ; Θαρῶ δεν εἶνε λόγος νὰ φροντίζῃς· Για τὰ αυγά σου δά τόσο πολύ!»

Κι' ἡ κόττα: — «Αἰ, μικρό μου, κ' ἡ μαμά σου, Ἄν ἄρῃς τ' αυγά της ὅπως λές, Δεν θάῃς γεννηθῆ ἡ ἀφεντιά σου· Που, χθεσινὸ, σκοραρίζει συμβουλές!»

(Μίμησις) ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λουδέν, και ἐκεῖ ἡ Ἄνδρέα ἐδήλωσεν εἰς τὸν ὀδηγὸν ὅτι ἦτο χωρὶς εἰσιτήριον, διότι δεν εὐρήκῃ τὸν καιρὸν νὰ βγάλῃ εἰς τὸ Σινόν.

— Και ποῦ πηγαίνετε, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, με πολλὴν ἀπορίαν, διότι ἔδλεπεν ἕνα κορίτσι τόσο νεαρὰς ἡλικίας νὰ ταξιδεύῃ ὀλομόναχον, τὴν νύκτα.

— Εἰς τὸ Παρίσι, ἀπήνητησεν ἡ Ἄνδρέα.

Κ' ἐκοκκίνισε λιγάκι.

— Δεν ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω εἰσιτήριον παρά ἕως τὸ Τουάρ. Κάμνει τρία φράγκα κ' ἐξήντα. Εἰς τὸ Τουάρ θὰ ζητήσετε ἄλλο εἰσιτήριον δια νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ ταξιδί σας. Θὰ ἔχετε δι' αὐτὸ καιρὸν, ὅσον θέλετε, διότι μόνον τὸ ἀπόγευμα θὰ ἤμπορέσετε, ν' ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὸ Τουάρ, ἐκτὸς ἂν φύγετε με τὸ ἀργὸ τραῖνον.

Ἡ Ἄνδρέα ἐπλήρωσε τὸ χρῆμα ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν, και ὁ ὀδηγὸς τῆς ἔκοψε διπλότυπον ἀπόδειξιν, τὴν ὁποῖαν ἔγραψε με τὸ μολύδι.

— Και τί ὠραν, ἠρώτησε, τὸ ἄλλο τραῖνο, ποῦ θὰ πάρω, θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Παρίσι;

— Κατὰ τὰς 6 και 40, ἂν φύγετε με τὸ ταχὺ τῶν 2 και 9. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καλὰ θὰ κάμετε, νομίζω, δεσποινίς, ἀφοῦ θὰ μείνετε τόσας ὥρας εἰς τὸ Τουάρ, νὰ εἰδοποιήσετε τηλεγραφικῶς δια τὴν ὠραν ποῦ φθάνετε, τὸν ἀνθρωπον ἢ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ θὰ ἔλθουν νὰ σᾶς περιμένουν εἰς τὸν σταθμὸν.

Ἡ Ἄνδρέα παρ' ὀλίγον ν' ἀπάντησῃ, ὅτι κανεὶς δεν θὰ ἤρχετο δια νὰ τὴν ὑποδεχθῆ· ἐσυλλογίσθη ὅμως ὅτι εἰς τίποτε δεν θὰ τὴν ὠφελοῦσεν, ἂν ἐφανέρωνεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐκτὸς τούτου τὸ τραῖνον ἤρχισε νὰ κινῆται, και ὁ ὀδηγὸς, ἀφοῦ ἐχαίρεισε τὴν νεαρὰν ταξιδιωτρίαν, ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν.

Τὸ τραῖνον ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Τουάρ, κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπεβιάζετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, εἰς ἕνα τόπον, ὁ ὁποῖος τῆς ἦτο ἐντελῶς ξένος, και ὅπου δεν ἐγνώριζε ψυχὴν, τὴν ἐτρόμαξε λιγάκι. Θὰ εὐρίσκειν ἄραγε, εἰς ὠραν τόσον πρωινήν, ξενοδοχεῖον; Και θὰ τῆς ἀνοιγῶν τάχα; Και εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, ἂν ὑπῆρχε, ποῖος θὰ τὴν ὠδηγοῦσε;... Ὅταν ἐπῆγε κάποτε εἰς τὴν πόλιν Τουρ με τὸν πατέρα της, εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ σταθ-

μοῦ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀμάξια παντὸς εἴδους, και ὅτι ὁ ταξειδιώτης δεν εἶχε παρά νὰ ἐκλέξῃ και νὰ μεταβῆ εἰς ὅ, τι μέρος τῆς πόλεως ἤθελεν. Θὰ συνέβαιναν ἄραγε τὸ ἴδιον εἰς αὐτὴν τὴν κομποπολιν, ὅπου θὰ ἔκαμνε τὸν πρῶτον σταθμὸν τῆς θλιβεραῆς τῆς Ὀδυσσεΐας; Δεν ἐτόλμοῦσε κἂν νὰ τὸ ἐλπίσῃ, κ' ἔδλεπεν ὅτι θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐπάνω σὲ κανένα πάγκον, με τὴν συντροφίαν τίποτε πτωχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν εὐρίσκειν ἐκεῖ νὰ κακοπεράσουν δωρεὰν τὴν νύκτα τῶν.

Ἦτο ἀκόμη βυθισμένη εἰς αὐτὰς τὰς πικρὰς σκέψεις, ὅταν τὸ τραῖνον, με κρότον και πάταγον, εἰσήλθεν εἰς τὸν σταθμὸν κ' ἐσταμάτησε με τὴν ἐνέργειαν τοῦ χαλινωτηρίου του.

— Τουάρ! ὄλοι οἱ ἐπιβάται κατεβαίνουν ἐδῶ! — ἐφώναζαν ἀμέσως δύο σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι, ἐνῶ ἤνοιγαν πέρα-πέρα τὰς θύρας κ' ἐρριπταν ἀπὸ ἐν βλέμμα σὲ κάθε βαγόνι, δια νὰ ἐξυπνήσουν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ἀποκοιμισμένους ταξειδιώτας.

Ἡ Ἄνδρέα, σχεδὸν τρομαγμένη ποῦ εἶχε φθάσῃ τόσο γρήγορα, ἐπήδησεν εἰς τὸ πλακόστρωτον, και, λιγάκι ζαλισμένη ἀπὸ τὰ τινάγματα και τὴν κίνησιν τοῦ τραῖνου, ἤκολούθησε πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, ποῦ εἶχαν συνταξειδεύσῃ μαζί της.

Δειλὰ-δειλὰ, σάν νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῆ, τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν πρῶτοι ἀπὸ τὸ κιγκλιδωμά τῆς ἐξόδου· ἔπειτα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ὑπάλληλον ποῦ ἔπαιρνε τὰ εἰσιτήρια:

— Νά, τὸ εἰσιτήριόν μου, κύριε, εἶπεν· εἶμαι ὅμως μόνῃ μου, και δεν γνωρίζω κανένα ἐδῶ. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δείξετε κανένα ξενοδοχεῖο, ὅπου νὰ μείνω ἕως τὴν ὠρα ποῦ θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο ποῦ θὰ πάρω δια τὸ Παρίσι;

Εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς ἐνός φανοῦ κρεμασμένου εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ὁ ὑπάλληλος, ἀπορῶν ποῦ ἔδλεπεν ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ἔτσι ἔρημον και μόνον του, ἐστάθη μίαν στιγμὴν και τὸ ἐκαλοκύταξε, με συμπάθειαν και περιέργειαν συνάμα.

— Ξενοδοχεῖον, δεσποινίς; Μὰ βέβαια, ἐννοεῖται! θὰ βρῆτε ἕνα ἐκεῖ, ἀπέναντι. Δεν ἔχετε παρά τὴν πλατεῖαν νὰ περάσετε. Βλέπετε; νὰ και ἄλλοι ἐπιβάται, ποῦ πηγαίνουν νὰ ζητήσουν ἐκεῖ δωμάτια. Κτυποῦν τὴν πόρτα. Θὰ βρῆτε χωρὶς ἄλλο δωμάτιον δι' ἀπόψε, ἂν και τώρα εἶνε πολλοὶ ξένοι εἰς τὸ Τουάρ ἐξ αἰτίας τῆς τοπικῆς ἐορτῆς, ποῦ ἀρχίζει ἀκριβῶς αὐρῖον. Πηγαίνετε γρήγορα, πρὶν ἔμβουν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι και κλείσῃ ἡ θύρα...

Ἡ Ἄνδρέα τὸν ἠχαρίστησε, και με τὴν βαλίτζαν της εἰς τὸ χέρι, ἔσπευσε γρήγορα πρὸς τὸ σπίτι, ποῦ τῆς εἶχε δείξῃ ὁ ὑπάλληλος.

Ἐνῶ ἐπεριπατοῦσεν, εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός, εἰς τὴν πλατεῖαν, ποῦ μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰ τρεμοσβύνοντα φῶτα μερικῶν φανῶν φωταερίου, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο σάν ν' ἀγρυπνοῦσαν δια νὰ φυλάττουν τὴν πόλιν, τὴν βυθισμένην εἰς τὸν ὕπνον, ἔξαφνα τῆς ἤλθε ζωηρότατον τὸ συναίσθημα τῆς μοναξιάς της. Ἦσθάνετο ὅτι ἦτο κουρασμένη, μωδιασμένη, ἀποκαρτωμένη ἀπὸ τὴν πικραν, και ἤρχιζε νὰ βλέπῃ με τὸ ἀληθινὸν φῶς τῆς λογικῆς πόσον ἀνόητος και ἀξιοκατάκριτος ἦτο ἡ διαγωγή της. Ἐπροσπάθησεν ὅμως ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της πᾶσαν ἰδέαν μετανάσας, και δια νὰ δικαιολογήσῃ τὴν φυγὴν της ἐπεκαλέσθη πάλιν τὰ διάφορα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν ἐνισχύσει δια νὰ κάμῃ τὴν ἐνοχον ἀπόφασίν της.

Ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπέσιμωσε κ' ἐθύμωσεν, ἄμα εἶδε τοὺς ὑπηρέτας νὰ τρέχουν πρόθυμοι γύρω στοὺς ἄλλους ταξειδιώτας, ἐνῶ ἔκαμναν τάχα ὅτι αὐτὴν διόλου δεν τὴν ἐπρόσεξαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν συνεκρατήθη Ὁρθή, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διαδρόμου, ἐπερίμενε νὰ καταδεχθῶν νὰ τὴν κυττάξουν και νὰ ζητήσουν τὰς διαταγὰς της. Ἀλλά, μετ' ὀλίγον, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της και ἠρώτησε με ὑπεροπτικὸν τόνον, ἂν ἤθελαν, ναί ἢ ὄχι, νὰ φροντίσουν και δι' αὐτὴν και νὰ τῆς δώσουν δωμάτιον.

— Μιά στιγμὴ, δεσποινίς, ἀπήνητησεν ὁ ὑπηρέτης, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν ιδῆ.

Και ἀφοῦ τὸ εἶπεν, ἔτρεξε νὰ ξεφορτώσῃ, ἀπὸ τὴν βαλίτζαν του και τὸ δέμα με τὸ διπλωμένο ἐπανωφόρι του και τὴν ὀμπρέλλα και τὸ μπαστοῦνι του, ἕνα ἄλλον ταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν.

Αὐτὴ ἡ περιφρόνησις ἔκαμε τὴν φαντασμένην μας νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν και νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν της. Με πόσον διαφορετικὸν τρόπον τὴν εἶχαν ὑποδεχθῆ εἰς τὴν Τουρ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Χρυσῆς Σφαιρας, τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχε ν' ἀπάγῃ ἐκεῖ με τὸν πατέρα της! Δεν ἔλεγεν ὅμως, ἡ δυστυχισμένη, ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἐγίνετο αὐτὴν τὴν ὠραν, ἂν, ἀντὶ νὰ ἔλθῃ μόνῃ, τὴν συνάδευεν ὁ πατέρας της ἢ κανὲν ἄλλο ἀξιοσεβαστὸν πρόσωπον. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου δεν ἐνόμιζαν ὅτι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ δείξουν πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἄ-

γνώστον αὐτὴν μικροῦλαν, — τὴν φτωχοῦλαν, βέβαια, — ποῦ ἤλθε νὰ καταφύγῃ, περασμένα μεσάνυχτα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πολὺ πιθανὸν δεν εἶχε χρήματα δια νὰ πληρώσῃ και νὰ μείνῃ.

— Θέλω ἕνα δωμάτιον, ἐπανέλαβε με χολιασμένην φωνήν, τὸ ἀκούσατε;

— Καλὰ, καλὰ, δεσποινίς! ἄμα τελειώσω με τὸν κύριον.

— Σᾶς παρακαλῶ, παρενέβη με εὐγενῆ τρόπον ὁ νεοφερμένος, ἡ δεσποινίς ἦτο ἐδῶ πρὶν ἀπὸ ἐμέ· πρέπει νὰ τὴν ὑπηρετήσετε πρώτην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Ἄνδρέα, εὐγνώμων δια τὸ δέγμα αὐτὸ τῆς συγκαταβάσεως, ἂν και τὸ ἔδλεπε φυσικώτατον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφριψε τότε πρὸς αὐτὴν ἐν βλέμμα, τὸ ὁποῖον δεν εἶχε τίποτε τὸ ὑποχρεωτικόν· και, ὅταν τὴν εἶδε

«Ἐπρόθεσε ν' ἀναβῆ εἰς τὸ βαγόνι...» (Σελ. 158, στ. α'.)

καλλίτερα, ἡ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία, με τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε φερθῆ ἕως τότε, μετεβλήθη εἰς αἰσθημα δυσπιστίας, πολὺ φανερόν. Ἡ Ἄνδρέα εἶχε μισοξαπλωθῆ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ θρανίον τοῦ βαγονίου, και τὸ καπέλλο της, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀμελήσῃ νὰ βγάλῃ, εἶχε χάσῃ τὸ σχῆμά του· τὸ ἐπανωφόρι της εἶχε καταρῶσῃ, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἐλαφρὰ μαυρισμένον ἀπὸ τὸν καπνόν, με τὴν βίαν της δὲ δια νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ τραῖνον, εἶχε λησμονήσῃ τὰ γάντια της. Με αὐτὴν

της 'Ελευθερίας, α. Μαραμνή Γαρδένια, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προσείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον... Πρωτάς με δνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τὸ Μαργαριταρένιο Δάκρυ με τὴν Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Ἐντυχὲς Παρελθόν, Ἀγγελὸν τῆς Εἰρήνης, Βασιλέα καὶ Δάσκαρον... Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων με τὴν Λήθη, Σκέρτισο, Καρδίαν Μουσικῆς καὶ Κόρη τῶν Κυμάτων... Ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα με τὴν Ἐσμερδαλίαν, Ἀγγελὸν Ἀνγερον, Κεντοὶ καὶ Φιλόπατρις Ἑλληνα... Ἡ Γνωσκουσίνα με τὴν Αἰγυπτίαν Βασίλειαν, Μαραμνήν Γαζίαν καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα... Ὁ Δάσκαρος με τὸν Δαδοχὸν Ἡλιον, Ἐντυχὲς Παρελθόν, Μαργαριταρένιο Δάκρυ καὶ Ἀγγελὸν τῆς Εἰρήνης... Ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Δευκῶν Ὁρέων με τὸ Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, Χρυσόπορφυρον Αἴγλην, Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο καὶ Ἐθνικὸν Λάβαρον... Ὁ Νικηφόρος Ἑλληνας με τὸν Νικηφόρον Ὀυρανὸν καὶ Ἰωάννην Δάκρυ... Ἡ Μακεδονία με τὴν Διακριθείσαν Ἀρσενικήν, Βασίλισσαν τῶν Συμπαθῶν, Ἀξιολύπητον, Κόρη τῶν Κυμάτων καὶ Μακεδονικὴν Φάλαγγα... Ὁ Πορφυρογέννητος με τὴν Ἀρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν Ὁρέων καὶ Ζίαν... τὸ Ἐρωσις ἢ Θάνατος με τὸν Ἀγγελὸν Ἀνγερον, Ἐανθὴν Κοητικιστοῦσαν, Φραδιάβολον, Δάκρυ τῆς Μακεδονίας καὶ Ἰνδικὸν Δωτόν... Ὁ Ἀγγελὸς Ἀνγερον με τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἑλπίδος καὶ Κόρη τῶν Κυμάτων... Ὁ Ἰσπότης τοῦ Μεσαίονος με τὸν Φιλελευθέρων, Χρυσόπτερον Ἑλπίδα καὶ Βασιλέα... τὸ Κρανόλευκον Λάβαρον με τὸν Ἀμίμητον Γελοιοποιὸν... Ἡ Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν με τὸ Μελαγχοκίον Ἑλληνοπούλου καὶ Ὀνειροπολὸν τῆς Δόξης... Ὁ Ἀρόμητος Δέων με τὸ Βασιλέα, Ἐσρινὴν Ζοήν, Κόρη τῆς Κρήτης καὶ Ἀντίβαν τὸν Καρηδόμιον... Ὁ Ἰνδικὸς Δωτός με τὸ Ζήτω ἢ Ἐρωσις, Κόρη τῆς Κρήτης, Ἐανθὴν Μουσιμὲ, Χρυσόπτερον Ἑλπίδα καὶ Ἰσπότην τοῦ Μεσαίονος... Ἡ Ἡρακλεὶς Κρήτη με τὸ Ζήτω ἢ Ἐρωσις, Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Ζήτω ἢ Κρανόλευκος, Ζήτω ἢ Ἐλευθερία καὶ Λευκοκύμαντον Αἰγαλὸν... τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς με τὴν Ὀδὸν τῆς Δόξης... Ἡ Χιονομένη Περιοστερά με τὸ Σκέρτισο, Λάσκαρον, Βασιλέα, Χιονομένην Κορυφὴν καὶ Πυρολαμπίδα... Ἡ Ἀφρόδεσσα με τὸ Κίτρινον Ντόμινο.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ὀλισσον τῶν Συμπαθῶν (μὰ δλω πατριωτικὰ ψευδώνυμα; πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ μερικὰ ἀπλῶς ὠραία ἢ νομίζεις ὅτι αὐτὰ εἶνε ἀντιπατριωτικά;) Μαραμνήν Γαζίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ νέα, τὰ ὁποῖα με ἔχαροποιήσαν πολὺ ὠραῖον τὸ δνειρὸν σου, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ πραγματοποιηθῇ!) Ἰσπότην τοῦ Μεσαίονος, Παλλάδα (εὐγενὴς ἢ σέψης σου ἀλλ' ἀτὴν τὴν φροντίδα τὴν ἀνέλαβαν ἄλλοι ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν εἰς δ,τι ἐπροκηρύξαμεν) Ὀδὸν τῆς Δόξης (τοῦ τὰ εἶπα) Φιλόπατρις Ἑλληνα (κ' ἐγὼ τὴν ἐδανείστην ἀπὸ ἐν βιβλίον γεραμικὸν με Μαργικὰς Εἰκόνας ἀπὸ τὸ ἴδιον βιβλίον θὰ τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὸ τὸ περιοδικόν) Μιμῶζαν (λοιπόν, τὸ καλοκαίρι!) Ἀγγελὸν Ἀνγερον (κακόζηλος μετάφρασις τοῦ ἰταλικοῦ αὐτορε, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ποιητὰς καὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ εἰς συνθέτας, βεβαίως, προκειμένου περὶ μουσικοσυνθέτου εἶνε γελοῖον νὰ τὸ μετάφρασις κανεῖς ἀσυγγραφεῖς) Ἐρωσις ἢ Θάνατος (ἡ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς εἶνε συνδρομητῆς) Λάσκαρον (πῶς ἐπίστευσεσ τέτοιο πρᾶγμα εἶνε δυνατόν νὰ μαρτυρῶ ἐγὼ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου; ἀλλ' αὐτὰ εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μόνον μου μυστικόν!) Μαύρην Μάσκαν (ἐλλήθησαν καὶ ἐστάλησαν) Βασιλέα κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρὶ τῆς 27 Μαΐου... Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέν νὰ γράφωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλου, δν ἕκαστος περὶ εἰς 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

248. Δεξιγραφίος. Τὰ δύο πρῶτα βρίσκονται... Εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ πρᾶγματα. Ἄλλο, εἰς τὰ στρατιωτικὰ Ἀκούεται προστάγματα. Τὸ τέταρτον ὡς ἀριθμὸς. Ἡ πρόθεσις φαντάζει, Κ' ἕνας προδότης παλαιὸς Στόν ὕπνο με τρομάζει.

249. Συλλαβογράφος. Ἀντωνυμίαν ἀριστον, Ἐν γράμμα γαλλικῶν Καὶ μέλος ἀν συνάφης, Μ' αὐτὰ θὰ ἰδῆς με ἐκπληξιν Πῶς ἕνα ποταμὸν Παισιγνωστον θὰ γράψης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωσφοῦς Ἀστεως

250. Μεταγραμματισμός. Χωρὶς ἐμὲ δέν δύνασαι Βεβαίως νὰ ὑπάρξης Ἄν ὅμως τὸ κεφάλι μου Θελήσης νὰ μ' ἀλλάξης, Τὴν ὕλην ἐξ ἧς μ' ἐπλάσεν Ὁ Πλάστης δὴ παράξης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου

251. Τρίγωνον. * * * * = Φωτίζει. * * * = Ἐγκλημα. * * = Ρῆμα. * = Ἀντωνυμία. * = Γράμμα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκταιωρείδος

252. Φύρδην-Μίρδην. νουὰ-ζησσωσετῆς-ἡμεπιστῆ-ἐνδ'-ἀτιδύνα-νὰ-ξηρουᾶ. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σπίρτο Μονάχο

253. Δεξιθρία. Ποῖα λέξις ἐλληνικὴ (ἐπιθέτων ἔχον σχέσιν με τὴν ἡλικίαν) ἔχει ἐπτὰ σύμφωνα καὶ ἐπτὰ φωνήεντα; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαληρικοῦ Φλοῖσου

254-258. Μαγικὴ Λέξις. Τὴ ἀνταλλαγὴ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἠηλικυοῦ μυθολογικοῦ ὀνόματος διυλλάβου, (γνωστοῦ καὶ ὡς ψευδώνυμον ἐκ τῶν ἐν τῇ Διαπλάσει τοῦ 1906), νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κνωσός, ἀμνός, Νικόλαος, τέλος, δασεῖα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφου

259. Πεντυπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, τὰ δεύτερα τοῦρκαν τύραννον, τὰ τρίτα ζῶον, τὰ τέταρτα ὀμηρικὸν σύνδεσμον καὶ τὰ πέμπτα πρόθεσιν: 1, Ἰερά ναῦς; 2, Σκευὸς ἐπιτραπέζιον; 3, Ἐπιθέτων, παράγωγον τοῦ ρήματος; 4, Ἰδιὸς τοῦ Τρωῶς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Σπινθήρος

260. Μικτόν. τ-οο-κ-αι-χ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίου

261. Γρίφος. μος οί Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάκτινης Αἰγῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16. 174. Φανός-Φᾶνος.—175. Ἑλδα—Ἄβελ.—176. Κόρωνος-Κορώνη.

177. Η ΑΡΑ ΣΦΙΓΕ ΛΕΡΝΑΙΑ ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ ΚΑΛΔΙΑΝΑΣΣΑ 178. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν λειψάσων μαγεύουσαν ἔχουσαν ἔκ τῶν κάτω, ὀριζοντίως, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράς.—179—183. Τὴ ἀνταλλαγὴ διὰ τῶν Θ, Κ, Ρ: Κόρωνος, κρηθὴ, καθαρός, Κήθηρα, Θράκη.—184. ΚΡΑΝΑΟΣ (Κέρως, ἈΡταξέρξης, Ἄρμασις, ἈμύΝτας, Ἀλέξανδρος, Πόλυβος, Πρίαμος).—185. Δις ἐξαμαρτεῖν, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.—186. Ἡ πίστις σου ὀσσωκέ σε (ὑπ' εἰς τ' εἰς σου; ἔσω και-σε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲ λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Συγχαίρομεν Ἀθάνατον Ἑλλάδα διὰ τὴν μέλλουσαν λήψιν πτυχίου.—Καφεδόμπικο, Γλυγοκοντάλα, Κυρία Παράξενη, Ροβέρτοσ, Νικηφόροσ, Τόζον, Ἀφρόχ!!!

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν.—Mlle Heléne Pitta, Chio (Turquie).. (Ζ—129)

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, προσφιλέστατε Νικηφόρος Ὀυρανέ, δέξου ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς καὶ γλυκεῖς ἀσπασμοὺς.—Γλυκεία Ἑλλάς. (Ζ—130)

Τὰς ἐλικρινεστέρὰς μου εὐχὰς διὰ τὸ Πάσχα τῷ Διπλωμάτῃ, Σκέρτισω καὶ Δνίδι Διλλῇ Λουριώτῳ, τῆς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ ψευδώνυμον.—Χιονομένη Περιοστερά. (Ζ—131)

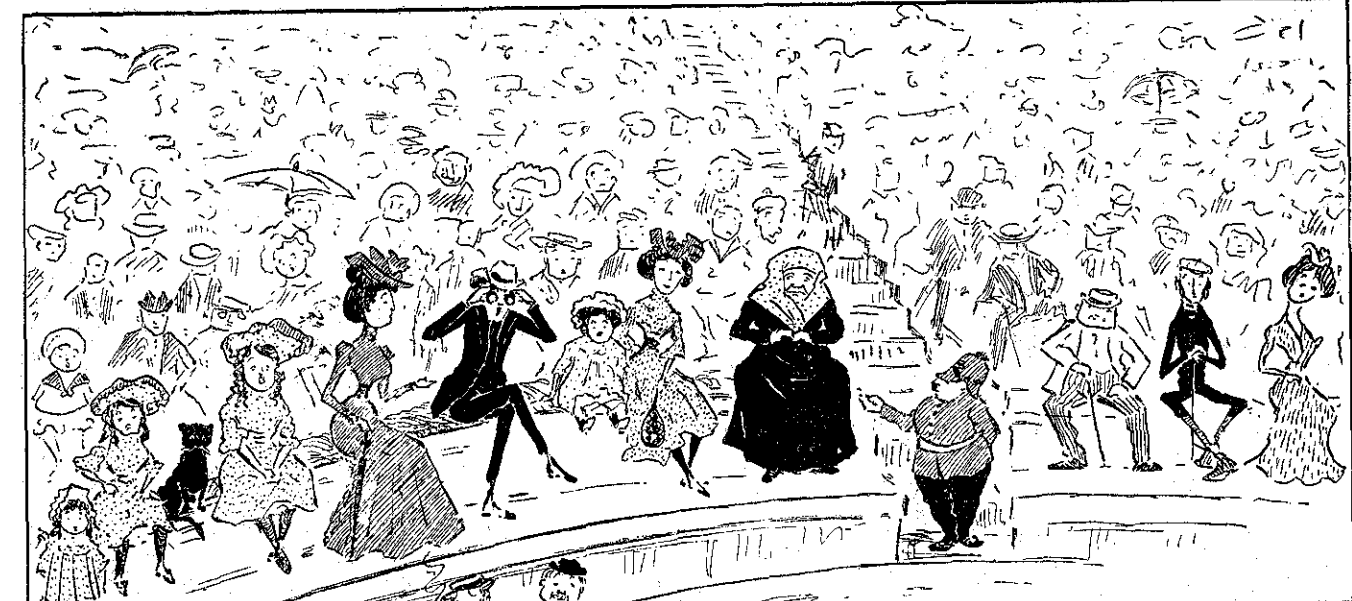
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

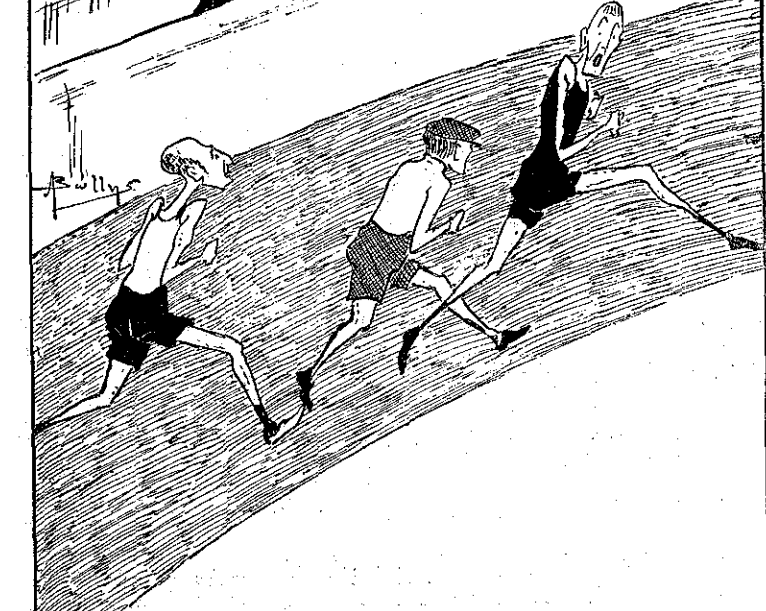
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφεισθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ ΛΕΠ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ ΦΡ. ΧΡ. 0,20, ΦΥΛΛΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤῶΝ, Α' ΚΑΙ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΙΜΩΝΤΑΙ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠ. 25 (ΦΡ. 0,25), ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὀδὸς Ἐθελπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου καὶ 5 Μαΐου 1907 Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 22—23

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἰς τὸ Στάδιον! εἰς τὸ Στάδιον! Κορίτσια, ἐτοιμασθητε! Καὶ σύ, Ἀνανία... Καὶ σύ, κυρὰ Μάρθα... Κύριε Φαῖδον, θέλετε νὰ μᾶς συντροφεύσετε καὶ σεῖς; Σᾶς βεβαίω ὅτι θὰ διασκηδάστε πολὺ! Θὰ γίνουιν Ἀγῶνες ἐπιτήδες διὰ τὴν Διάπλασιν καὶ θὰ παρευρεθοῦν ἐν σώματι ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς. Τρεῖς κερκίδες εἶνε προωρισμέναι δι' αὐτοὺς, καὶ πάλιν εἶνε ζήτημα ἂν θὰ χωρῆσουιν. Τί ἔχει νὰ γίνῃ!... τί ἔχει νὰ γίνῃ!... Φαντασθητε ὅτι τὰ παιδιὰ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν, ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν!—Ἄ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν Πίσσαν! Ποῦ εἶνε; Δέν θὰ ἔλθῃ μαζί μας εἰς τὸ Στάδιον; —Καὶ λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴ Σαρακοστή; εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν καὶ χαϊδεύων τὴν Πίσσαν, ἢ ὁποία εἶχε πηδήσῃ εἰς τοὺς ὤμους του. Ἐκλειδώσαμεν τὸ σπίτι κ' ἐξεκινήσαμεν ὅλοι